

इदानींतुनकेवलंसर्वशास्त्रेभ्यः श्रेष्ठत्वादस्य श्रवणं विधीयते अपितु सर्वशास्त्रफलरूपमिदमतः परमादरेण सेव्यमित्याह निगमेति निगमो वेदः स एव कल्पतरुः सर्वपुरुषार्थोपायत्वात् तस्य फलमिदं भागवतं नाम तत्तु वैकुण्ठगतं नारदेनानीयमस्य दत्तम् मया च शुकस्य मुखे निहितम् तच्च तन्मुखाद्भुवि गलितं शिष्यप्रशिष्यादिरूपपल्लवपरंपरयाशनैरखंडमेवावतीर्णम् नतूच्चपातेन स्फुटितमित्यर्थः एतच्च भविष्यदपि भूतवन्निर्दिष्टम् अनागताख्यानेनैवास्य शास्त्रस्य प्रवृत्तेः अतएवामृतरूपेण द्रवेण संयुतम् लोके हि शुकमुखस्पृष्टं फलममृतमिव स्वादु भवतीति प्रसिद्धम् अत्र शुको मुनिः अमृतं परमानंदः स एव द्रवोरसः रसो वै रसः रसश्चैवायं लब्ध्वानंदी भवतीति श्रुतेः अतो रसिकाः हेरसज्ञाः तत्रापि भावुकाः हेरसविशेषभावनाचतुराः अहो भु

निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ॥
पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहोरसिकाभुवि भावुकाः ॥ ३ ॥

विगलितमित्यलभ्यलाभोक्तिः इदं भागवतं नाम फलं मुहुः पिबत ननु त्वगष्ट्यादिकं विहाय फलाद्रसः पीयते कथं फलमेव पातव्यं तत्राह रसं रसरूपम् अतस्त्वगष्ट्यादेर्हेयांशस्याभावात् फलमेव कृत्स्नं पिबत अत्र च रसतादात्म्यविवक्षयारसवत्त्वस्याविवक्षितत्वादगुणवचनेऽपि रसशब्दे मतुपः प्राप्यभावात्तेन विनैवरसं फलमिति सामानाधिकरण्यम् तत्र फलमित्युक्ते पानासंभवो हेयांशप्रसक्तिश्च भवेदिति तन्निवृत्त्यर्थं रसमित्युक्तम् रसमित्युक्तेऽपि गलितस्य रसस्य पातुमशक्यत्वात् फलमिति द्रष्टव्यम् न च भागवतामृतपानं मोक्षेऽपित्याज्यमित्याह आलयं लयो मोक्षः अभिविधावाकारः लयमभिव्याप्य नहीदं स्वर्गादिसुखवन्मुक्तैरुपेक्ष्यते किंतु सेव्यत एव वक्ष्यति हि आत्मारामाश्च मुनयो निर्मथा अप्युरुक्रमे कुर्वन्त्यहैतुकीं भक्तिमित्थं भूतगुणो हरिरिति ॥ ३ ॥